Den saluförda mjölken förbättras.

Den saluförda mjölken har väsentligt förbättrats under senare år. Under någon tid hava hälsovårdsnämnderna i de större städerna lätit verkställa veteskapliga undersökningar i avsikt att skydda konsumenterna för oren, dålig, besmittad eller förfalskad mjölk. Mjölkhandlarna själva draga nytta av dessa prov för att skydda kunderna. Genom systematisk undersökning och gradering av den inkommande mjölken kunna mjölkhandlarna nu kassera den mjölk, som ej lämpar sig för distribuering.

För att ge upplysningar åt leverantörer och försäljare av mjölk har jordbruksdepartementet i Ottaga utfärdat en kungörelse angående prövning av mjölkens kvalitet. Denna bulletin, departementets No. 123, är författad av C. K. Johns och A. G. Lochhead, bakteriologer vid experimentalfarmen, och behandlar ämnet från olika synpunkter, såsom näringsvärde, renhet, hållbarhet, hälsosamhet och smak.

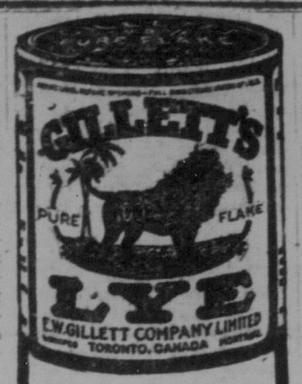

GILLETT'S LYE användes för rengöring och desinfektion av vattensinkar, avloppsrör etc., vid tillverkning av såpa och tvål samt ett stort antal andra ändamål.

Full bruksanvisning medföljer varje ask.

S. C. T.'s Följetong:

Den Hemlighetsfulla Fotbollen

Även Nyrsroman

av

A. Klinckowström.

"Och nu, Gordon", fortsatte baronen, i det han tände en ny cigarr och makade sig till rätta i soffhörnet, "flytta dig hit i soffan, så ska vi, innan vi skiljs åt för i kväll, slå vara kloka huvud ihop och sammanfatta vad vi vet."

Artisten Benell gjorde som han blev ombedd, och baron Fabian började med att meddela honom, vad han föregående afton fått höra rörande konsul Viborgs upplevelser ute i havsbandet, avslutande sin berättelse med orden:

"Alltså, att nu sammanfatta, har vi i den här affären att räkna med: för det första den mystiske mannen med fotbollen, som kan vara eller icke vara indentisk med telegrammets Orlow, och som anlänt hit, antagligen i hemlighet landsatt av en större sjögående motorbåt, medförande en fotboll, fast, vad nu den har med saken att skaffa, är, jag tillstår det, mer än vad jag för närvarande kan begripa. För det andra har vi din väninna, fröken Radek, till vilken telegrammet rörande Orlows ankomst var adresserat; om henne veta vi nu mera, sen hon i går natt, en smula oförsiktigt demaskerade sina batterier, att hon är ett av sovjets redskap, antagligt nog t. o. m. ett ganska högt sådant. Om hennes förhållande till Orlow, vem denne nu är, vittnar telegrammet, liksom hennes val av litteratur bildar en länk, förenande henne med mannen med fotbollen. Slutligen har vi min vän, dr Algernon Stille, redaktör och ansvarig utgivare av sport- och boulevardbladet "Gargantua", teoretisk bolschevik och sympatisk salongsanarkist, som, då han samtalar med mig om helt andra saker, i tankarna sitter och ritar bilder av en fotboll, som hans undermedvetna jag sysslar med, och som för ett par timmar sen superat på Operakällaren i sällskap med "förenämda ogifta Olga Radek", för att tala juristspråk. Som du ser, den röda tråd, som förenar hela sällskapet: mannen på skäret, Orlow, Olga Radek och Algernon Stille, är något eller någon, som har med fotbollspel att skaffa, och då vi veta, vem eller vad detta något är, ha vi också löst gåtan. — Som sakerna nu stå", tillade baronen resande sig— "tror jag, att av pjäserna på vårt lilla schackbräde vännen Stille är den, som vid nästa flytt närmast bör komma i åtanke."

VII.

HUSET PÅ UDDEN.

Mitt emot gamla Mälartullen, just på den punkt, där Riddarfjärden tränges ihop mellan Långholmens dystra murar och Kungsholmslandet ligger Smedsudden, en från det sistnämnda utskjutande halvö eller udde. Än nu för en knapp mansålder tillbaka var udden i fråga en grönskande idyll, liggande utanför stadens hank och stör, med Mariebergs militäretablissement som enda granne. Under de senare årens lopp har den dock allt mer och mer dragits in i den nutidens jäktande förvärvsliv. Varv och mekaniska verkstäder, sotiga murar och rykande skorstenar ha intagit ekarnas och lindarnas plats, och där förr koltrasten ostört slog sina slag och trädgårdssångaren lät höra sitt melodiska kvitter, dåna nu dagen i ända slaggor och hamrar, växlande om med filarnas gnissel och nitmaskinernas kulsprutesmatter. Längst ut på uddens yttersta spets, som en sista kvarleva av ett ohjälpligen förlorat förgånget, ligger, ännu tillsvidare skonat av huggarens yxa och grundgrävarens spade och spett, en liten dunge av lummiga träd, omgivande och beskuggande ett par gammaldags byggnader, en enstaka in i villa-tidevarvet överlevande återstod av fyrtiotalets berömda malmgårdar. Det hela, lunden och husen, utgör ett litet idylliskt relikt av ett försvunnet kulturskede, kvarglömt av den rastlöst framilande tiden, och bakom de öde fabrikernas svarta järn- och tegelöken, sen aftontimman väl slagit, lika isolerat från yttervärlden som den ur inlandsisens mitt uppstickande nunataken.

Ägaren, en äldre, på sina inkomster levande ungkarl, hade av läkare ordinerats ett eller två års vistelse i ett varmare klimat, och under sådana förhållanden finnande lämpligast att under sin frånvaro uthyra byggnaderna, hade han utan svårighet på hyresagenturens förslag godtagit ett anbud från en rysk dam, som det uppgavs en förmögen flykting undan revolutionens stormar. En vecka efter ägarens avresa till sydligare nejder, hade den nya hyresgästen, åtföljd av en sällskapsdam och några trotjänare infunnit sig och tagit lägenheten i besittning.

Den nya innehavarinnan hette — för läsaren kan det vara av irtresse att veta det—madame Anna Megenzow, gemål till tawarisch A. Mesenzow, alias Abraham Dreckmann, nu med det ryska proletariatets (och Wladimir Lenins) nåde folkkommissarie för sovjets nordiska propagandadepartement. Hennes sällskapsdam var fröken Olga Radek.

Då konsul Jonas Viborg, efter sin ofrivilliga sammanstötning med lyktstolpen i hörnet av Mäster Samuelsgatan, åter vaknade till medvetande, fann han sig med huvudet bultande av de värsta kopparslagare, han under ett långt och på området i fråga inte alldeles erfarenhetsfritt liv gjort bekantskap med, liggande i mer än ett avseendee försänkt i mörker. Han märkte, att han låg nedbäddad i en främmande säng, och då han instinktivt med handen grep sig om den värkande pannan, kände han att hans huvud blivit konstmässigt inlindat i mångdubbla varv förbandslindor. Rörande vad som hänt honom, hade han ännu endast en ytterst oklar förnimmelse, beträffande var han för tillfället befann sig ingen alls. En god stund låg konsuln orörlig. Förgäves sökte han samla sina minnen till en sammanhängande bild av det timade — då plötsligen hans uppmärksamhet fängslades av ett lätt buller, åtföljt av ett ljussken, fallande in genom en halvöppen dörr. Någon hade i rummet bredvid tänt en lampa. Efter några ögonblick hörde konsuln ljudet av röster, så vitt han kunde förstå ett par kvinnoröster, samtalande i ytterrummet. Konsul Viborg vars inre vid detta lag var ett enda stort frågetecken, höll andan och lyssnade i hopp att kunna uppsnappa ett eller annat, ägnat att belysa situationen. Samtalet fördes visserligen på ryska, men detta betydde i förevarande fall mindre, då konsuln lyckligtvis, tack vare sina jaktfärder i det forna tsarriket, någorlunda behärskade språket.

"Vad jag för mitt liv inte kan förstå", började den ena rösten i ett klagande tonfall, "vad jag inte kan begripa, Olga Aronowna, är att du inte låt honom ligga där han låg! Om han nu ligger och dör därinne, vad så? Polisundersökning, husvisitation, tidningsskvaller, rättvise Gud, jag vet inte allt vad!"

"Det finns god plats mellan ekarna och nere i källaren", invände en annan, och som konsuln tyckte, yngre stämma. "Timotej har spett och spade och är van att gräva gravar. För restén kan du vara lugn, Anna Iljewna, han kommer inte att dö; jag har själv hjälpt till med att förbinda honom och vet att skallen är hel, fast huvudsvålen fått en duktig reva; det värsta han har att frukta är en liten hjärnskakning, men det går över på några dagar, om inte förr."

"Ja, men varför dra hit honom, en svenesk bourjewik, hit till oss?"

"Ja, vad ville jag göra? Kanske låta honom ligga och bli upphittad om några minuter av en förbigående? Kom ihåg, att vår bil vid den tiden på dygnet var så gott som ensam på gatorna, och det behövdes bara, att någon kommit ihåg numret, för att just det inträffat, du är så rädd för, och säg mig, Anna Iljewna, hur hade det då ställt sig för oss? Vi hade kört över en ensam vandrare och låtit honom ligga utan hjälp, nu däremot, vad kan man anmärka mot oss? Vi ha tagit honom in i vårt hus, skött honom, förbundit hans sår, och en gång åter på fötter, kommer han att tacka och välsigna oss och gå härifrån utan en tanke på att anmäla oss för myndigheterna, och ytterst är det ju det, det gäller till varje pris undvika. Har jag inte rätt kanske, svara på det om du kan, Anna?"

"Nå ja, som du vill då; med dig, Olga Aronowna, får man ändå aldrig sista ordet."

Rösterna tystnade och Jonas Viborg gjorde ett svagt försök att resa sig, i hopp att genom dörren lyckas få se en skymt av de talande. Dock, det var förgäves; konsuln kände, att han var vida mattare än han i förstone annat, och med ett dovt stönande sjönk han tillbaka på kudden, för att efter några ögonblick åter insomna i samma oroliga feberslummer, ur vilken han för en kort stund uppvaknat.

Nästa gång, då konsuln slog upp ögonen, fann han rummet badande i ljuset från middagssolen, som muntert lyste in genom de båda fönstrens blyinfattade rutor. Utanför såg han en skymt av en molnfri höstthimmel och några avlövade ekkronor. Huvudvärken hade nu givit sig och om man undantager en betydlig mattighet i alla lemmar, kände sig konsul Viborg i det stora hela rätt väl till mods. Hans tankar hade nu klarnat och utan svårighet drog han sig till minnes besöket hos baronen, hemvägen i höstregnet, mötet med automobilen uppe på höjden av Brunkebergsåsen och de båda rösterna, vars samtal i ytterrummet han avlyssnat. Genom att sammanställa alla dessa fakta, lyckades konsuln utan svårighet bilda sig en någorlunda redig bild av händelseförloppet. Han hade gått i tankarna, drumlat vid försöket att hoppa åt sidan och blivit påkörd av en bil. Ägarinnan, tydligen en av de många i staden bosatta utlänningarna, hade plockat upp honom och därpå obekant med förhållandena, i stället för att avlämna honom på någon sjukhusklinik, fört honom till sitt hem och där vårdat honom, i hopp att så bäst lyckas undgå obehag från myndigheternas sida. Att hans försvinnande ej vållat någon uppståndelse visste han. Hans husfolk, kontorspersonal och vännerna på Stora Klubben hade naturligtvis alla tagit för givet, att han, som avsikten varit, givit sig ut till sjöss på ett av sina vanliga strövtåg, och gastarna på hans racer — den låg för tillfället i Oxelösund — antogo tvivelsutan att något oförutsett ärende hållit honom kvar i hovudstaden. Konsulns omgivning hade under krigsåren blivit van att se honom utan förberedande varning komma och försvinna i mystiska ärenden.

Så långt var allt gott och väl, återstod att ta reda på var och hos vem han befann sig. Jonas Viborg reste sig på armbågen och såg sig nyfiket om. Själva rummet erbjöd litet nog av intresse. På väggarna ett par familjeporträtt från mitten av förra århundradet, några inramade fotografier med gruppbilder, antagligen minnen från någon föreningsutflykt, och över soffan en urblekt s. k. makartsbukett, som genom någon ödets ironi kommit att överleva både uppfinnaren och hans konstnärsrykte. På golvet en del möbler av litet gammaldags typ, bord och stolar av mahogny i sjuttiotalets stil, på ett skåp ett par en smula malätna uppstoppade fåglar, en gipsbyst av A. E. Nordenskjöd och ett par krukor av kinesiskt porslin, tydligen var rummet uthyrt med möbler och allt. Det enda, som åt inredningen gav en viss exotisk anstrykning, var ett bord vid ena fönstret, där en kopparsamovar, då och då släppande ut ett litet moln av vit ånga, muntert puttrade, omgiven av ett par silverinfattade teglas, en silverkanna och några röda träskålar, brokigt målade med blommor i svart och guld. I luften hängde en svag doft av te och cigarrettobak.

En lätt snarkning kom konsuln att vända blicken från tebordet till andra fönstret, där han varseblev en dam av obestämd ålder, tydligen rummets härskarinna, tagande sig en stilla middagslur i en gungstol av svartlackerat trä. Damen, av linjernas yppighet att döma, taxerade konsuln hennes lejande vikt till omkring en hundra kilo, hade kolsvart, för ögonblicket delvis i papiljotter inlindat hår, utpräglat semitiska anletsdrag, dubbelhaka och på överläppen en mycket tydllig ansats till mustascher. Hennes dräkt bestod av en smutsig, röd morgonrock, hålvöppen över en ytterst elegant korsett och en blå underkjol av tjockt franskt siden. På de ej alltför små fötterna hade hon genombrutna silkesstrumpor, till vilka ett par nedkippade, nötta saffiantofflor bildade en egendomlig motsats. Jonas Viborg kände sig vid åsynen av sin förmodade räddarinna en smula besviken, han hade, det tjänar ej till att förneka det, väntat sig något mer romantiskt. Emellertid, livet är nu en gång en väg, stenlagd med grusade illusioner, och finnande sig i det oundvikliga, beslöt konsuln söka ådraga sig damens uppmärksamhet för att om möjligt av henne vinna klarhet i förhållandena. En diskret hostning tycktes att börja med ha föga verkan, men vid ett nytt något högljuddare upprepande av experimentet, satte sig damen upp, strök sömnen ur ögonen, för att i nästa ögonblick med en smula tillgjord blygsamhet vid anblicken av sin i sängen sittande gäst, hastigt ordna sin dräkt, knäppande nattrocken över korsetten med en fet, av diverse dyrbara juvelringar översållad hand.

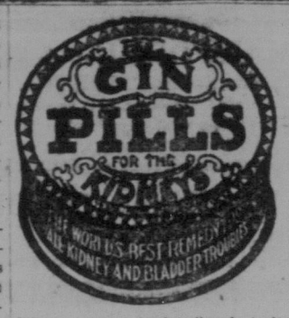

Njurarna rensa blodet. Äro de i olag, bildas gifter och reumatism, höftvärk, värk i korsryggen och en hel massa andra sjukdomar följa ofta. Gin Pills giva ett permanent botemedel, genom att återställa njurarnas normala funktioner.

50 cents per ask å alla apotek.

New Yorks Eastside

(Forts. fr. sid. 8)

tjusa med berömda konstnärer diskutera segrar och nederlag.

Taxicab - chauffören är tacksam, om han får köra sina tre block. Det är i alla fall hans vagn som kör. Skulle man föreslå en genuin Broadwaychaufför något dylikt, skulle han närmast kunna liknas vid en gorilla, som får en småll i ansiktet.

Den, som är van att se Paris på en dag, finner aldrig Eastside's underbara Rialto. Men den som har tid, den lättjefulle individen, som slösar bort tiden utan att ändå förlora den, som sätter smaken högre än priset, han avsätter tre dagar till Rialtos ära: fredag, lördag och söndag, veckans mest givande dagar. Andra Avenuen avnjuter man som en likör, smuttar på den till sista droppen och ej som en förbjuden skotsk highball, som fordrar: botten opp!

Samma oroliga ström av nöjeshungriga människobarn! Där ligger National Theatre, som från den smala gatan Houston med utmanande gester blickar upp mot Andra Avenuen. Där blixtrar i ljusreklam Alexander Olshanetskys komedi 'A paradise for two' med Aaron Lebedev, Jacob Jacobs och Goldie Eiseman i huvudrollerna. Härliga judetyper. Ett charmant hus med 1,900 sittplatser och alltid lapp på luckan.

National Theatre skiljer sig ej så mycket i utstyrseln från den ordinarie Broadway - teatern. Samma lobbytyp, samma biljettkontor. Men vaktmästarkåren består endast av män, klädda i uniformer av samma snitt och modell. De tillhöra en Union och betalas med 35 dollar i veckan i motsats till sina jämlikar på Broadway, som få 1 dollar för varje föreställning och ståta i de mest besynnerliga uniformer.

Programmet upplyser om, att komedin är avdelad i två akter. Scenen är förlagd till New York. Tidpunkten "now and always", ty kärleken kan aldrig dö. Olshanetsky, kompositören, dirigerar själv orkestern. Så snart han visar sig i parterren möter honom lika ovationsartade appåder, som publikgunstlingen Lebedev upplever i sina mest fascinerande ögonblick.

Första akten är över. Och Olshanetsky får dirigera en applåd förutan, ty nästa dörr väntar med hissen, som för passageraren upp till orkestern i National Winter Garden, under direktion av herrarna Minsky, bröder i Universum.

Det finns intet futtigt eller småaktigt kring bröderna Minsky. Här möter man för ovanlighetens skull en distinguerad scen, smått intelligenta vitsar och småroliga episoder, som överglänsa skådespelarnas prestationer.

The Picon är Eastside's drottning. Hennes sång slår an på den mest känslige, hennes humor på den mest fordrande. Hon bryter tumme med herrarna, förintar sina medtävlare. Publiken älskar henne. Den vrider sig av skratt i bänkarna och kastar peanuts i förtvivlan och hjälplöshet. Hör henne sjunga denna lilla sång:

Oi is dus a meidel,
Aza yuhr of mir.
Ich bin farhebt indi,
In deine scheine oigen
Stralen men derzeit
wie a regenboigen.

Rumshinsky — Second Avenue Theatre — har komponerat tre ö-klappar sitt offer på axeln, anhälperetter varje år under de nio, ler på ett skyggt men vinnande han tillbringat därnere. Hans sätt, att han skall följa honom till mest kända äro: The Rabbies Melody, Molly Dolly, The Gypsy Girl, The Golden Bride, Katinka, Raisele, The little Devil and Yonkele.

Det var Yonkele, som gjorde Rumshinsky till en berömd man och Picon till Eastside's firade drottning. Yonkele är judarnas Peter Pan. Olikheten i deras karaktärer består däri, att medan den kristne Peter är för evigt ung, drömmer den judiske Yonkele om att bliva gammal och bära sina år med värdighet och ära.

Picon är ej längre Picon. Hon är Yonkele. Varje vecka får hon över hundra brev, adresserade till Yonkele.

När teaterföreställningarna äro slut och man kommer ut på gatan begära mänglarna sitt. Där står peddlern med vagnen full av sötsaker, en annan full med mandlar och pignolias. En ung man

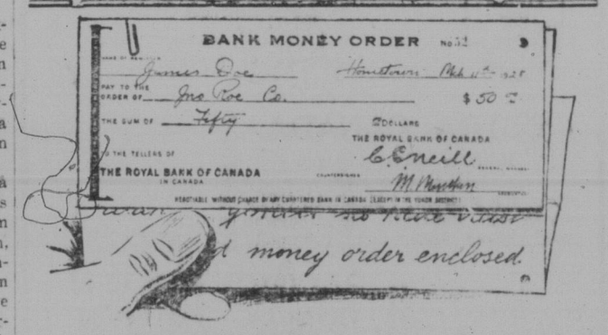

"Inneligande postremissväxel"

FÖR säkkerhet och bekvämlighet vid penningremitteringar pr. post var som helst i Canada, Förenta Staderna eller de Brittiska öarna, använd Royal Banks Moneyorder. De kunna köpas vid vilket som helst av bankens avdelningskontor och äro betalbara antingen i dollars eller pund sterling.

The Royal Bank of Canada

STOR

BOKNYHET

Just utkommit

SAMMHÄLLETS NOMADER

av

Sohpie Wakkure

Social roman från Svensk-Amerika 156 sid. pris 75 cents.

Alla som har läst "En Immigrantflickas öden", debutboken av samma författarinna kan inte underlåta att läsa "Sammhällets Nomader". Mer underhållande och spännande, ledigare stil och en naturtrogen skildring av de öden som möter en i Amerika. En verkligt spännande och innehållsrik bok som ingen bör gå miste om att läsa.

Förut utkommit av samma författare

EN IMMIGRANTFLICKAS ÖDEN

128 sidor, 75 cents.

ETT ENASTÅENDE ERBJUDANDE

båda dessa böcker för $1:25

Vid beställning av minst 5 ex. av någon av dessa båda böcker erhålles 30% rabatt

Rekvirera omedelbart från

S. W. E. S.

930 Belmont Ave., Chicago, Ill.

41

När Ni känner Er så här tag Nuga-Tone och känn Er så här

Nuga-Tone är ett hälso- och styrkemedel, som gör under, ibland på några dagar, för svaga, nervösa, sjukliga människor — för män och kvinnor som ha dålig aptit, magåkommor, äro i undervikt och icke kunna sofva godt en natt — som känna sig trötta alltjämt, modlösa och utslitna.

Nuga-Tone gör blodet friskt och rödt. Den stimulerar och stärker nervsystemet och de vitala organen, ökar muskelstyrkan, ger energi och uthållighet, förbättrar aptiten, underlättar matsmältningen, ger lindring för gas och spänningar i mage och tarmar, upphäfver irritationer i njurar och urinblåsa och behofvet att stiga upp om nätterna. Den upplifvar trög lefver, ökar afsöndringen från gallan, sätter bull på magra och nedbrutna kroppar, medför regelfvande, uppfriskande sömn och gör, att man kan glädjas åt lifvet.

Under de gångna 40 åren har Nuga-Tone gifvit hälsa, styrka och förnyad vigor åt miljoner män och kvinnor i alla delar af världen. Den är af stort värde för gammal och ung, som saknar styrka och krafter.

Förstoppning Nuga-Tone renar magen och tarmarna från hopsamlade sjukdomsalstrande ämnen och upphäfver förstoppning, som orsakar belägd tunga, dålig andedräkt, yrsel, hufvudvärk, gallsjuka och liknande åkommor.

Tag ej något substitut — ingenting är så bra som Nuga-Tone. Hvarje flaska innehåller 50 tabletter — en hel månads behandling. Alla, som äga medlen, tillhandahålla Nuga-Tone, eller kan skaffa det åt er från sin tartlaffar. Försumma ej att förskaffa den.